

Dit is het derde deel in de serie *La dolce vita*.

Oorspronkelijke titel *Kloster, Mord und Dolce Vita – Ein geheimnisvoller Gast*

Oorspronkelijke uitgever be, het e-book-imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V.,

Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the

Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Graphik Design Wilhelm

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN e-book 978 90 261 5972 5

ISBN luisterboek 978 90 261 5973 2

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Het ziet er hier uit als een varkensstal! Als ik je de verantwoordelijkheid geef, dan wil ik dat je die ook serieus neemt.’ Abdis Filomena was woest. Met haar handen stevig op de heupen geplant, stond ze met een van woede vertrokken gezicht tegenover zuster Isabella en ze liet haar boosheid de vrije loop.

Maar Isabella kon er weinig aan doen dat de stenen vloer van de kruisgang eruitzag alsof er een rot wilde zwijnen overheen was gehold.

‘Waar gehakt wordt, vallen spaanders.’ Isabella schonk de abdis een ontwapenend lachje, maar het had weinig effect.

Het was ook echt wel een puinhoop. De hele vloer was bezaaid met modderige voetafdrukken. En niet alleen de vloer, zoals ze nu zag. Ze ging snel tegen de stenen balustrade staan om de handafdrukken op de ooit ivoorwitte leuning aan het zicht te onttrekken, aangezien de abdis alles met argusogen in zich op stond te nemen. Inwendig schudde ze haar hoofd. Hoe konden de bouwvakkers er nou zo’n puinhoop van maken! Ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Ik ga zo gelijk een poetslap halen en dan wis ik hier samen met Donna.’

De abdis bromde zachtjes. ‘Dat mag ik hopen, ja! Wat moet onze gast wel niet denken.’

Schuldbewust liet Isabella haar blik zakken. Door over hun gast te beginnen, had de abdis een zeer punt geraakt. Het Convento di Nostra Regina della Pace was een benedictijnenklooster, en de kloosters van deze orde stonden in de hele wereld bekend om hun onvoorwaardelijke gastvrijheid. Toch ontving deze abdij maar zelden gasten, wat niet zozeer te wijten was aan een gebrekkige gastvrijheid van de zusters, als wel aan het feit dat potentiële gasten veel liever de weelderiger kloosters bezochten die deze regio – dankzij de nabijheid van Pisa, Lucca en Florence – rijk was. Het Convento di Nostra Regina della Pace was mooi, maar onopgesmukt. En al helemaal niet pompeus.

Dat er eindelijk weer een gast in het klooster verbleef, was voor de afwisseling weleens fijn. Isabella had zich er erg op verheugd, maar deze gast bleek helemaal niet gezellig of makkelijk in de omgang. Sinds een ruime week was de vrouw van halverwege de dertig en afkomstig uit Milaan nu onder hen, maar ze hield zich grotendeels afzijdig. De andere zusters hielden hun mening hierover voor zich, maar Isabella ergerde zich er enorm

aan. In haar vorige klooster in Calabrië hadden ze vaak gasten. Die hadden altijd meegedaan aan het kloosterleven en hadden haar meestal honderduit gevraagd. Maar de vrouw uit Milaan schitterde juist door afwezigheid. Isabella zou dolgraag willen weten wat ze de hele tijd uitvoerde.

‘En dan die hond,’ voegde de abdis er geïrriteerd aan toe.

Isabella keek op. ‘Wat is er met Caesar?’

Filomena liet haar hand in haar habijt glijden en haalde een plastic zakje tevoorschijn, waar ze een groot bot in bleek te bewaren. Het was aangeknaagd, maar op een aantal plekken kon Isabella nog vleesresten herkennen. Het bot zat rondom vol aarde. Filomena trok haar borstelige wenkbrauwen op en keek Isabella aan. ‘Hij heeft het groentebed omgewoeld om dit bot te kunnen begraven. Alle tomaten zijn kapot.’

Schuldbewust keek Isabella naar het bot. ‘Dat... Het spijt me. Dat vergoed ik natuurlijk.’ Ze dacht even na. ‘Waar zit Caesar eigenlijk? Ik heb hem sinds het ontbijt helemaal niet meer gezien.’

Filomena trok haar neus op. ‘Waarschijnlijk in de voorraadkamer, waar hij zich helemaal volstopt met onze hosties.’

Isabella schudde haar hoofd. ‘Dat zou hij nooit doen. Dat wil zeggen... niet meer, sinds ik hem dat heb verboden.’

Caesars vraatzucht was daadwerkelijk een probleem, en helaas niet het enige met deze enorme hond. Hij was gewoon slecht opgevoed en peinsde er niet over naar wie dan ook te luisteren, behalve naar zuster Isabella. Het dier was enorm koppig en liet zich niet graag de wet voorschrijven.

‘Hij heeft gewoon wat tijd nodig om hier bij ons zijn draai te vinden.’ Ze zag het als haar plicht de hond tegenover de abdis te verdedigen.

En Caesar was nou eenmaal het jongste lid van deze kloostergemeenschap en moest nog wennen. De jonge sint-bernard, die geen baas meer had, was letterlijk op haar pad gekomen toen Isabella op de wijnhellingen aan het joggen was, en had uitgerekend haar als nieuw bazinnetje uitverkoren. Hij was vroeger van de zwerver Gaetano geweest. Maar die was het slachtoffer geworden van een vreselijke misdaad en dus was de hond van een dakloze in een wees veranderd.

Tijdens een unieke stemming had de hele orde – in weerwil van wat de abdis wilde – ervoor gestemd de hond in het klooster te houden.

Het was een klinkklare overwinning voor Isabella, die zich daarvoor had ingezet. Maar de abdis was rancuneus en zat haar sindsdien zoveel ze maar kon dwars. Ze leek er genoeg in te scheppen Isabella met de naaste klussen op te zadelen die niemand wilde doen. Zo had ze naast haar driewekelijkse marktdienst ook de zorg toebedeeld gekregen voor een jonge oblate, Donna, die sinds een paar weken in het klooster woonde. Dat was geen probleem, want Isabella mocht haar graag en ze zag het als een zinvolle taak waarmee ze het klooster diende.

Maar dat ze het werk van de bouwvakkers in de gaten moest houden, dat zat haar wel dwars. Een tijdje geleden had de bejaarde verwarming van het klooster de geest gegeven. Dat viel pas op toen er geen warm water meer was. Een vervelende situatie die nog niet was opgelost. Isabella kon zich haar laatste warme douche niet meer herinneren. Het was maar goed dat het probleem in de zomer was opgevallen, en niet pas in de natte, koude wintermaanden.

Tijdens hun wekelijkse vergadering in de sacristie had de abdis opgemerkt dat Isabella wel haast gemaakt leek voor die taak, aangezien zij als enige een beetje technisch inzicht had. Tot die slotsom was Filomena gekomen, omdat Isabella af en toe met dorps-carabiniere Matteo Silvestri aan zijn Vespa kluste. En dus was het haar taak geworden monteurs te gaan zoeken om de kapotte verwarming te repareren. En dat bleek al snel een hopeloze zaak.

Iedere monteur uit Santa Caterina en nabije omgeving die uitgenodigd was om naar het klooster te komen, had verslagen zijn armen in de lucht gestoken zodra hij de vooroorlogse installatie onder ogen kreeg. Stuk voor stuk waren ze van mening geweest dat het klooster gewoon een nieuwe verwarmingsinstallatie nodig had, maar dat konden de zusters zich niet veroorloven.

En dus had Isabella verder moeten zoeken en ze had uiteindelijk in alle omliggende winkels een briefje opgehangen:

Dringend gezocht: monteur voor verwarmingsinstallatie in het klooster

Een paar dagen lang gebeurde er niets, maar toen hadden zich eindelijk twee mannen gemeld, die beweerden ervaring te hebben met dit type verwarmingsinstallatie. Dat bleek gelogen, zoals Isabella helaas moest vaststellen. Want sinds die twee zogenaamde verwarmingsinstallateurs bezig waren, leken grote delen van het klooster meer op een bouwput. Aangezien de kruisgang de snelste route vormde naar alle delen van het klooster,

was die nu een soort verkeersader voor bouwvakkers geworden. Dat was op zich niet erg, ware het niet dat het die nacht had gestort van de regen en de twee totaal niet op hun vieze schoenen hadden gelet.

Filomena, die nog steeds het zakje met het bot in de hand had, keek met samengeknepen ogen om zich heen. ‘Wanneer houdt deze chaos eindelijk op?’ zei ze bars tegen Isabella. ‘Die mannen zijn al twee weken bezig.’

‘Nou ja, het blijkt gecompliceerder dan ze dachten,’ gaf Isabella door wat die twee haar vanochtend op dezelfde vraag hadden geantwoord. ‘De ketel is oud, er zijn nauwelijks reserveonderdelen te krijgen, en –’

De abdis legde haar met een abrupte beweging het zwijgen op. Daar was weer dat ontevreden gebrom, toen ze zich omdraaide en wegbeende.

Isabella slaakte een verbitterde zucht en keek nog eens naar de intens vuile vloer. Het zou uren duren voor ze die weer schoon had.

‘Kijk, daar is de chef!’ riep iemand goedgehumeurd achter haar.

Ze draaide zich om en zag twee mannen in grijze overalls op haar afkomen. Het waren Carlo en Silvano, de twee monteurs. Het Duo Infernale. Mannen zonder plannen. Haar blik viel gelijk op hun schoenen, die bijna tot aan de enkels vies waren van zowel verse als opgedroogde modder.

Isabella mocht de beide mannen wel, maar vond ook dat ze wel wat ordentelijker te werk mochten gaan. Hun spoor van verwoesting liep inmiddels door het hele klooster en zij moest zich, als projectleider, daarvoor verantwoorden.

‘Wat een rotweer was dat vannacht, hè?’ Carlo ging met een hand over zijn al wat grijze stoppels en grijnsde vriendelijk naar haar. Hij droeg zijn bruine haar, dat eveneens hier en daar wat grijs vertoonde, altijd zo kortgeknipt als een borstel en vulde met zijn aanzienlijke buik zijn overall tot in de laatste plooi.

Silvano was net als Carlo lang, maar hij was een heel stuk smaller – bijna slungelig zelfs. De veel te grote overall fladderde om hem heen alsof hij een vogelverschrikker was.

‘Dat kun je wel zeggen,’ antwoordde Isabella beleefd. ‘Het was enorm rotweer.’ Maar ook heel mooi. Midden in de nacht was ze wakker geworden van de zware regen die woedend op het golfplaten dak van de geitenstal roffelde. De koude wind die de buien met zich meevoerden, had haar dekbed eindelijk weer een bestaansreden gegeven. En zo was ze, lekker in het dekbed gewikkeld, ingeslapen op het rustgevende getik van de regen. Minder

mooi was dat de zondvloedachtige regenbuien de droge aarde om het klooster heen in een soort moeras hadden veranderd. Het was zelfs zo erg dat Isabella haar dagelijkse hardlooprondje vanochtend had overgeslagen om haar sportschoenen niet te verpesten. Carlo en Silvano leken daar bij hun werkschoenen niet echt bang voor te zijn.

De dikkere van de twee, Carlo, droeg een zware gereedschapskist, en Silvano had een ladder onder zijn arm geschoven. Carlo was een imposante verschijning en had een nek als een stier. Zijn brede neus was bovenaan iets gebogen, wat Isabella deed vermoeden dat hij misschien ooit gebroken was geweest en niet helemaal recht was teruggegroeid. Nee, Carlo was niet een man die je graag in een donker steegje wilde tegenkomen. Maar toen ze voor het eerst met hem had gesproken, had ze gemerkt dat hij helemaal niet bedreigend overkwam, maar juist heel aardig was. Hij had het uiterlijk van een profbokser en het gemoed van een lief kind. Silvano daarentegen kwam door zijn manier van doen eerder onbeholpen over, bijna alsof hij niet goed wist wat hij met zijn eigen lange ledematen aan moest. Maar in zijn magere gezicht glommen wakkere ogen onder diepe inhammen.

‘Schiet het een beetje op?’

‘Langzaam,’ bekende Carlo.

‘Dweilen met de kraan open,’ vulde Silvano zijn compagnon aan.

Carlo knikte ijverig. ‘Dweilen met de kraan open, dat kun je wel zeggen. Net als we ergens een zwakke plek hebben gerepareerd, duikt er weer een nieuw probleem op.’ Hij grijnsde brutaal, waardoor zijn neus nog breder leek.

‘Ja, ja,’ beaamde Silvano. Hij woelde met een hand door zijn lichte haar. ‘Dit zijn allemaal oude muren. Met een bijna even oude verwarming, die de afgelopen jaren niet echt goed is onderhouden.’

Dat wist Isabella niet. Ze woonde pas sinds een paar maanden in het Convento di Nostra Regina della Pace. Maar ze geloofde hen onmiddellijk. Vooralsnog had de abdis nou niet de indruk gewekt dat ze erg zorgvuldig met dit soort dingen omging.

‘We hebben in het transept nog een lekkende leiding ontdekt. Die gaan we nu vervangen.’ Hij hief even de hand met daarin de gereedschapskist.

Isabella trok hoopvol haar wenkbrauwen op. ‘En daarna is alles weer in orde?’ De twee mannen wisselden een veelzeggende blik uit en begonnen te lachen.

Isabella’s hoop vloog zo het raam uit.

Carlo drukte de pet recht die hij op zijn krullen droeg en zei: 'Het is natuurlijk niet alleen de verwarmingsinstallatie...'

'Het zijn ook de leidingen,' vulde Silvano hem wederom aan.

'Die zijn oud,' ging Carlo verder. 'Heel erg oud. En deels zo gammel dat ze al uit elkaar vallen als je er boos naar kijkt.' Hij snoof mismoedig.

Silvano vulde hem opnieuw aan: 'Vermoedelijk komen we er niet onderuit een compleet nieuwe verwarmingsinstallatie voor jullie te moeten installeren.'

Isabella schudde driftig haar hoofd. 'Dat is absoluut indiscutabel, heren. Dat kunnen we ons helemaal niet veroorloven. Een grondige reparatie moet vooralsnog afdoende zijn.' Ze boog haar hoofd iets en keek van de een naar de ander. 'Dat krijgt u toch wel voor elkaar?'

Carlo grijnsde zelfgenoegzaam naar haar. 'Wij krijgen alles voor elkaar, chef.'

'Maar het gaat wel even duren,' dempte Silvano de vreugde. 'Het is nou eenmaal meestal arbeidsintensiever op zoek te gaan naar de fouten en die dan allemaal te verhelpen, dan gewoon alles eruit te rukken en de hele installatie opnieuw op te bouwen.'

'Maar dat kunnen we ons niet veroorloven,' herhaalde Isabella nog maar eens.

Carlo klopte zijn collega op de schouder. 'We doen natuurlijk ons uiterste best, zodat we de kosten voor jullie zo laag mogelijk kunnen houden.'

'Heel fijn.' Isabella knikte tevreden. 'En alstublieft, heren, als jullie het op een of andere manier voor elkaar kunnen krijgen niet al te veel rommel te maken...'

'Gaan we doen, chef.'

Ze ademde diep in en liet de beide mannen aan de slag gaan. Ondanks al het werk dat de twee haar bezorgden, moest ze toch grinniken. Het beviel haar wel dat ze haar steevast met 'chef' aanspraken.

Wat beter gehumeurd ging ze op weg naar de waskeuken, op zoek naar Donna zodat ze samen aan het schoonmaken van de kruisgang konden beginnen. De oblate zou er ongetwijfeld niet blij mee zijn, zeker niet omdat ze haar ook al de hele ochtend tot het werk in de wasserij had veroordeeld. Maar dat behoorde nou eenmaal tot de taken in een kloostergemeenschap. Toen ze de hoek om sloeg, bereikte een zielig gepiep haar oren. Het leek te komen uit een van de twee berghokken aan haar rechterkant. Isabella bleef even staan en luisterde aandachtig. Had ze zich dat geluid nou ingebeeld? Maar nee, daar was het

weer. Een gedempt gepiep, gevolgd door gekrabbel, alsof iemand met nagels over het hout van een deur...

‘Caesar!’

Ze trok de deur van het eerste berghok open. Het harige monster kwam haar met zoveel vaart tegemoet gesprongen dat hij haar bijna omvergooide.

‘Wat doe jij daar nou?’ Over de grote kop van de hijgende hond heen wierp ze een blik in de donkere ruimte. ‘Stakker.’

Even overwoog ze of iemand hem per ongeluk kon hebben opgesloten. Nee. Ze schudde haar hoofd. Dit was geheid geen vergissing. De abdis kwam als eerste verdachte in haar op. Zij was de enige in het hele klooster die Caesar niet kon uitstaan. O ja, haar achtte ze tot zoiets wel in staat. Moeiteloos. Vermoedelijk had ze iets lekkers naar binnen gegooid, had gewacht tot Caesar erachteraan ging en had toen snel de deur dichtgedaan.

‘Kom maar mee, lieverd, alles is weer in orde. Gaan we samen Donna zoeken.’

De hond blafte en kwispelde opgetogen. De hele weg naar de waskeuken danste hij vrolijk naast haar op en neer. Alleen al zijn aanwezigheid zorgde ervoor dat haar toch al goede humeur nog beter werd. Misschien zou de rest van de dag toch nog draaglijk worden.

‘Donna?’

De deur van de waskeuken stond op een kier. Toen ze hem iets verder opende en haar hoofd om de deur stak, sloeg een vochtige hitte haar tegemoet die haar bijna de adem benam.

Ze wilde net naar binnen stappen, maar Caesar was haar al voor. Ze had de deur nog niet eens helemaal geopend of hij wurmde zich al door de kier.

Ze hoorde iemand gillen. ‘Jij idiote hond, moet je me nou zo laten schrikken?’

Met een grijns liep Isabella naar de jonge oblate toe. ‘Sorry, dat was niet onze bedoeling.’ Het was een oprechte verontschuldiging. Isabella wist dat Donna nogal schrikachtig was. De zusters maakten vaak grappen dat het misschien het beste zou zijn als ze allemaal belletjes om hun nek bonden om Donna’s zenuwen te sparen.

Isabella wierp een blik op de berg was en Donna die ervoor zat. In haar handen hield ze een smartphone.

Isabella fronste verwijtend. Ze konden het meisje dat niet verbieden. Maar de zusters waren overeengekomen het gebruik van moderne media tot een minimum te beperken om

zich zo niet te laten afleiden van hun taken en de nabijheid tot God. Donna leek zich daar helemaal niets van aan te trekken.

‘Hoever ben je met de was?’ vroeg ze, hoewel het antwoord op die vraag voor haar lag. Ze wierp het meisje een vermanende blik toe.

‘Ben zo klaar.’

Gezien de enorme berg was moest dat helaas als een leugen worden beschouwd.

‘Ik help je wel.’ Isabella stroopte de mouwen van haar habijt op en deed een stap in de richting van de berg was.

‘Dat is echt niet nodig, zuster Isabella.’

‘Volgens mij wel.’ Het was niet haar bedoeling, maar het klonk toch verwijtend.

De oblate liet het hoofd zakken. ‘Ik heb je teleurgesteld, hè?’

Isabella’s handen bleven even zweven en ze keek het jonge meisje indringend aan. De blauwe ogen blikten verontschuldigend terug. Bijna zacht.

Isabella zuchtte. ‘Donna,’ zei ze. ‘Ik weet het niet hoor, maar...’ Ze zweeg een moment, probeerde haar woorden zorgvuldig te kiezen omdat ze het meisje niet wilde kwetsen. ‘Maar... denk je echt dat het kloosterleven het juiste pad is voor jou?’

Het antwoord schoot bijna Donna’s mond uit: ‘Ja!’

Isabella lachte zachtjes en ze ging naast haar zitten. ‘Ik heb je gadeslagen,’ begon ze aarzelend. Donna keek haar van opzij aan. Haar blauwe ogen wijd open. ‘Je bent nog te zeer in het wereldse en niet in het hier en nu.’ Ze maakte een hoofdgebaar in de richting van de mobiele telefoon in de hand van het meisje. ‘Bij ons.’

‘Maar...’

Isabella schudde haar hoofd. ‘Ik heb je gadeslagen,’ herhaalde ze. ‘Als je doet of je bidt, dan slaap je in werkelijkheid.’

Donna slikte. Zozeer dat haar adamsappel even omhoogschoot. ‘Dat is misschien maar één keer gebeurd.’

Isabella’s blik bleef vermanend op haar rusten.

‘Oké, misschien twee keer. Hoogstens drie keer.’ Ze grinnikte onbeholpen. ‘Sinds die twee monteurs de hele dag hier lopen te boren en te hameren, kom ik helemaal niet meer tot rust. Zelfs de middagrast is die twee niet heilig.’ Haar gezichtsuitdrukking had iets dwars. ‘Bovendien zijn jullie gebedstijden onmenselijk.’

‘Dat is onze manier om dichter tot God te komen,’ antwoordde Isabella. Ze hief haar handen. ‘Misschien heb je al gemerkt dat wij alles afwijzen wat ons te zeer van God afleidt.’

Donna keek haar met een uitgestreken gezicht aan.

En dus ging Isabella verder: ‘Jij moet je eigen weg naar God vinden. Dat is de taak van iedere zuster.’

‘Maar ik ben gewoon steeds zo moe,’ wierp Donna tegen.

‘Dan moet je overdag misschien minder wijn drinken.’

Want ook dat was iets wat Isabella onaangenaam had getroffen. De jonge oblate bediende zich van de kloosterwijn zoals anderen dat met water deden. En dat al ver voor het middaguur. Bovendien gaf ze ook nog de voorkeur aan een wijn waar alle andere zusters met een grote boog omheen liepen. Donna dronk uitsluitend de door het klooster gemaakte *vin santo*, de zoetste wijn die hier in de kelders lag.

Donna haalde haar smalle schouders op. ‘Je hebt wel gelijk. Maar... het kalmeert mijn zenuwen,’ bekende ze. ‘Bovendien smaakt hij fantastisch. Jullie kloosterwijnen zijn echt potentiële prijswinnaars.’

Isabella glimlachte en kwam overeind. ‘Kom mee, we hebben werk te doen. De was kunnen we daarna samen wel doen.’

Op het moment dat ze overeind kwam, keerde ook het leven in Caesars lijf terug. Zijn kop ging omhoog, alsof hij iets had gehoord, en vervolgens schoot hij de waskeuken weer uit.

‘Ik wil echt heel graag een van jullie worden,’ verklaarde de oblate terwijl ze naar buiten liepen.

Isabella knikte meelevend, maar haar twijfel was nog niet weg.

‘Maar alles is nog zo nieuw voor me, en ongebruikelijk.’

‘Dat verandert nog wel. Als je het echt wilt, dan voelt het binnenkort alsof je nooit een ander leven hebt geleid.’

Het meisje kreunde zachtjes. ‘Ik zie het nog niet gebeuren.’

Toen ze de gang in liepen, was van Caesar geen spoor meer te bekennen. Isabella riep zijn naam en hoorde even later het snelle gekrabbel van nagels op de tegelvloer.

‘Loop jij naar de keuken en kom dan met emmers en moppen naar de kruisgang.’

‘Ga ik doen, zuster.’

Isabella keek toe hoe het meisje links afsloeg en die kant op wilde lopen. Ze schudde vermoeid haar hoofd. ‘Donna?’

De oblate draaide zich om. ‘Ja, zuster Isabella?’

‘De keuken is de andere kant op.’

‘O!’ De ogen van het meisje werden groot. ‘Neem me niet kwalijk! Ik kan het maar niet onthouden – maar alles lijkt hier ook zo op elkaar.’

Isabella wist met moeite een glimlach op haar gezicht te toveren. ‘Nou,’ zei ze zachtjes in zichzelf. ‘Je weet de weg naar de wijnkelder anders uitstekend te vinden.’ Een stemmetje zei haar dat ze met dit meisje nog een hoop te stellen zou krijgen. ‘Caesar! Caesar, waar ben je?’

Toen ze de hoek om sloeg, zat de hond op zijn billen en hij hijgde verwachtingsvol.

‘Zo ben je braaf.’ Ze boog zich voorover om even zijn kop te kroelen, waarna hij van de gelegenheid gebruik wilde maken om haar gezicht te likken. Maar Isabella kende inmiddels de eigenschappen van deze hond en trok snel haar gezicht terug. Daarbij ving ze opeens een verdachte geur op uit zijn bek.

‘Momentje Caesar, adem eens in mijn gezicht.’

De hond begreep natuurlijk niets van wat ze zei en hijgde opgetogen verder.

Isabella boog zich dichterbij zijn bek toe en rook nog eens. De geur was onmiskenbaar. Ze rechte haar rug en keek om zich heen. Het was toch niet waar! Niet ver bij de hond vandaan lag midden op de grond inderdaad iets glanzends. De goudkleurige wikkel van een truffelbonbon. Isabella pakte het papiertje van de grond en keek er eens goed naar. Ze hield zelf helemaal niet van deze tartufo’s. En afgezien van Caesar was er maar één iemand die deze chocolade lekker vond. En die iemand moest ze nu ter verantwoording roepen. Zo kon het niet verder.

Lees verder in *De mysterieuze gast*